

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. M.**
bytem L.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Město Litomyšl**, IČ 00276944
sídlem Bří Šťastných 1000, 570 01 Litomyšl
zastoupenému advokátem Mgr. Alešem Velcem
sídlem Toulouvcovo náměstí 156, 570 01 Litomyšl

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), domáhal poskytnutí soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, který má dle tvrzení žalobce spočívat v tom, že mu

žalovaný nevrátil bezodkladně částku uhrazenou podle § 125h zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen silniční zákon), která byla uhrazena opožděně, tj. po splatnosti.

2. Žalobce tvrdí, že mu dne 12. 12. 2017 byla doručena výzva k úhradě určené částky, která byla datována dne 11. 12. 2017, sp. zn. SZ MěÚ Litomyšl 84821/2017/Zel, č. j. MěÚ Litomyšl 84899/2017, kterou byl žalobce dle § 125h odst. 1 silničního zákona vyzván k úhradě částky 1 000 Kč na účet žalovaného, a to do 15 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobce tuto částku uhradil dne 28. 12. 2017, tedy 16. den po doručení uvedené výzvy, jak vyplývá z potvrzení o platbě z účtu, který je veden u Fio banky, a.s. a jehož majitelem je Ochrana řidičů o. s. Vzhledem k tomu, že částka byla žalobci vrácena až dne 16. 1. 2019, což prokázal potvrzením o přijetí platby na týž účet subjektu Ochrana řidičů o. s., má žalobce za to, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, když částku zadržoval po dobu téměř 13 měsíců. Žalobce na podporu svojí žalobní argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), který určuje podmínky pro posouzení zásahu správního orgánu jako nezákonného zásahu. Dle žalobce tak byla splněna podmínka zkrácení na veřejných subjektivních právech, neboť žalobce nemohl po dobu téměř 13 měsíců s částkou nakládat; byla splněna podmínka nezákonnosti zásahu, neboť částka nebyla vrácena bezodkladně v rozporu s ust. § 125h odst. 3 silničního zákona; byla splněna podmínka subsidiární povahy zásahu ve smyslu soudní kontroly, neboť žalobce nemá jinou možnost soudní obrany než žalobu na nezákonný zásah; splněna podmínka míření zásahu přímo proti žalobci, neboť žalobce tvrdí, že uhradil částku „ze svého jmění a také žalobce je osobou, která měla být určená částka navracena.“ Dále žalobce doplnil, že podmínka trvajících zásahu nebo hrozby jeho opakování již není aktuální právní úpravou vyžadována.
3. Žalobce na závěr žaloby vyslovil svůj nesouhlas a rovněž nesouhlas svého právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, s vyvěšením jejich osobních údajů na „celosvětové komunikační síti internet Nejvyšším správním soudem.“ Upřesnil, že se nejedná o žalobní námítku, nýbrž o upozornění pro Nejvyšší správní soud.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl důvodnost žaloby. Žalovaný potvrdil, že částka byla uhrazena dne 29. 12. 2017, tedy v tento den byla připsána na účet žalovaného, a to nikoliv z účtu žalobce, nýbrž z účtu subjektu Ochrana řidičů o. s. Dne 4. 1. 2019, tedy po uplynutí lhůty pro obnovu řízení, byl žalovaný právním zástupcem žalobce vyzván k vrácení uvedené částky 1 000 Kč. Částka byla vrácena bezodkladně po této výzvě dne 16. 1. 2019 na týž účet, ze kterého byla poukázána. Žalovaný vyslovil podiv nad tím, proč byla žaloba podána až po vrácení uvedené částky. Zdůraznil přitom, že již nemůže být zahájeno řízení o přestupku a dále, že žalobce neutrpěl žádnou újmu, neboť částka byla uhrazena z účtu třetí osoby nikoliv z účtu žalobce. Dle žalovaného se s ohledem na uvedené jedná o žalobu zbytečně zatěžující soud.
5. Žalovaný doplnil, že rozumí požadavku žalobce a jeho právního zástupce na nezveřejňování jejich osobních údajů, neboť v případě zveřejnění by se soudy dozvěděly o četnosti řízení v naprosto shodných věcech, v nichž zastupuje právní zástupce Mgr. Václav Voříšek, advokát.
6. Krajský soud přezkoumal zákonnost postupu žalovaného v dané věci v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž věc byla projednána veřejně dne 29. 5. 2019 a

následně dne 4. 12. 2019. Před jednáním soudu dne 14. 11. 2019 a opětovně dne 2. 12. 2019 byla soudu doručena žádost právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška o odročení jednání z důvodu kolize se soudním jednáním ve vlastní věci uvedeného advokáta (konání kolidujícího jednání bylo doloženo kopií předvolání: žalobce: Mgr. Václav Voříšek, proti žalovanému: ČR - Ministerstvo vnitra, o odstranění nerovného zacházení na pracovišti, jednání nařízené na den 4. 12. 2019 v 13:00 u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 62 Co 254/2018). Jmenovaný advokát v žádosti o odročení zejména uvedl: *„Žalobce nenašel advokáta, který by byl ochoten cestovat na soud do Pardubic na jednání kvůli nezákonnému zásahu správního orgánu. Ostatně žalobce si přeje, aby ho na jednání zastoupil pouze advokát Mgr. Václav Voříšek, neboť pouze k němu má důvěru. (...) Je pravdou, že Mgr. Václav Voříšek, advokát, má advokátní koncipientku, ale jedná se pouze o koncipientku, a nikoliv plnohodnotného advokáta. Ostatně koncipientka je v daném termínu služebně v Německu u Stuttgartu, a pokud by to soud zpochybňoval, předloží advokát výpis z bankovní karty příslušné advokátky s vybranou platbou v Německu například za nákup benzínu v daném kalendářním období.“* Krajský soud nevyhověl žádosti žalobce, resp. právního zástupce žalobce o odročení jednání, přičemž podrobné odůvodnění je obsaženo v protokolu z jednání ze dne 4. 12. 2019, tedy žalobce, resp. jeho právní zástupce má možnost se s ním seznámit. Hlavním argumentem, pro který soud nevyhověl žádosti o odročení, je charakter okolnosti, která advokátovi Mgr. Voříškovi brání v osobní účasti na jednání soudu. Jak bylo prokázáno shora specifikovaným předvoláním k Městskému soudu v Praze, jedná se o osobní záležitost Mgr. Václava Voříška, která nemůže být dostatečným důvodem pro odročení jednání ve věci žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009-95). Vedle toho dle názoru krajského soudu neobstojí tvrzení jmenovaného advokáta, že nemohl obstarat substituci na jednání žalobce, případně na jednání ve své vlastní věci, které se konalo přímo v Praze, k tomu ani žádnou argumentaci neuvedl, když v prvním čtvrtletí letošního roku Česká advokátní komora evidovala přes 7300 aktivních advokátů (zdroj: Počet českých advokátů stále roste především díky absolventům; Praha 20. 5. ČTK). Pokud jde o tvrzení, že žalobce trval na osobním projednání věci, neboť věří pouze Mgr. Václavu Voříškovi, pak toto tvrzení je oslabeno tou okolností, že v soudním spise je založena substituční plná moc pro úkon zastoupení před soudem Mgr. T. B., advokátnímu koncipientovi, která byla soudu doručena před prvním jednáním ve věci, a to, jak je uvedeno v textu plné moci, *„se souhlasem žalobce,“* byť se jednání následně účastnil Mgr. Václav Voříšek. Dále soud připomíná, že mu je známo, že advokát Mgr. Václav Voříšek spolupracuje ve věcech správních žalob s advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, kterého mnohdy při jednáních před soudy zastupoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013-46, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015-27).

7. Dále krajský soud poukazuje na to, že i Nejvyšší správní soud v minulosti potvrdil postup nadepsaného krajského soudu, který neakceptoval žádosti o odročení advokáta Mgr. Václava Voříška, mimo jiné rovněž z důvodu kolize se soudním jednáním, viz rozsudek č. j. 9 As 149/2017 – 47, ze dne 21. 6. 2018 [12]: *„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp.*

zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti. Kasační námitka upření práva na veřejné projednání věci je tak nedůvodná.“ Pro úplnost krajský soud zdůrazňuje, že nikterak nesporně skutečnost nařízeného jednání u Městského soudu v Praze, nýbrž má zato, že bylo v moci advokáta Mgr. Voříška, aby si sjednal substituci ve věci vlastní, případně ve věci žalobce, když nijak neprokázal, že žalobce na zastoupení právě jeho osobou trvá, a to tím spíše, že je v soudním spise založena substituční plná moc, která byla původně udělena k jednání před soudem v této věci. Dále je vhodné uvést, že soud nebyl povinen žalobce ani jeho právního zástupce vyrozumívat o tom, zda žádosti o odročení vyhoví, či nikoliv (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3736/11 ze dne 5. 1. 2012: „Není v zásadě povinností obecného soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět. Není dokonce ani jeho povinností - pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o osudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, advokát nedodržel zásadu procesní obezřetnosti, neboť musel počítat i s možností, že jeho žádosti nebude vyhověno a bez rozumného důvodu se o osud vyřízení své žádosti dále nezajímal.“). Z uvedených důvodů bylo dne 4. 12. 2019 provedeno soudní jednání bez přítomnosti procesních stran (právní zástupce žalovaného se z jednání omluvil). Při jednání byl k návrhu žalovaného proveden důkaz následně uvedenými listinami. Se záměrem žalovaného předložit konkrétní důkazy byl přitom právní zástupce obeznámen již při jednání dne 29. 5. 2019 a listiny k provedení důkazu byly předloženy soudu dne 25. 9. 2019. Tedy právní zástupce žalobce měl reálnou možnost seznámit se s těmito listinami a k nim se vyjádřit. Této možnosti však právní zástupce žalobce ani žalobce sám zcela nedůvodně nevyužili. Jednalo se předně o listinu ze dne 16. 9. 2019, která obsahovala zproštění mlčenlivosti Ing. K. H., úřední osoby žalovaného. Touto listinou bylo prokázáno, že jmenovaný Ing. K. H. byl zproštěn povinnosti mlčenlivosti ve vztahu k věcem dále uvedených sp. zn. Následně soud provedl důkaz listinou „Potvrzení“ ze dne 11. 9. 2019, která byla sepsána úřední osobou Ing. K. H. Z této listiny vzal soud za prokázané, že v dalších 10 případech vedených u žalovaného správního orgánu uhradil subjekt Ochrana řidičů o. s. za provozovatele vozidel, kteří obdrželi výzvu k úhradě částky podle § 125h odst. 2 silničního zákona, vyměřenou částku, tedy částka byla připsána na účet žalovaného správního orgánu, vždy pouze několik dní po dni její splatnosti (sp. zn. 04878/2018: datum platby - 15. 2. 2018, splatnost - 13. 2. 2018; sp. zn. 12954/2018: datum platby - 26. 3. 2018, splatnost - 21. 3. 2018; sp. zn. 36246/2018: datum platby - 24. 5. 2018, splatnost - 22. 5. 2018; sp. zn. 28264/2018: datum platby - 31. 5. 2018, splatnost - 28. 5. 2018; sp. zn. 28011/2018: datum platby - 1. 6. 2018, splatnost - 30. 5. 2018; sp. zn. 52172/2018: datum platby - 4. 7. 2018, splatnost - 2. 7. 2018; sp. zn. 94690/2018: datum platby - 26. 10. 2018, splatnost - 22. 10. 2018; sp. zn. 90073/2018: datum platby - 25. 10. 2018, splatnost - 23. 10. 2018; sp. zn. 96737/2018: datum platby - 1. 11. 2018, splatnost - 29. 10. 2018; sp. zn. 96055/2018: datum platby - 2. 11. 2018, splatnost - 31. 10. 2018). Provedením tohoto důkazu tak bylo prokázáno tvrzení žalovaného obsažené ve vyjádření v žalobě, že subjekt Ochrana řidičů o. s. opakovaně v četných případech hradí částky za provozovatele vozidel krátce po splatnosti. Tedy žalovaný předložením výčtu konkrétních spisových značek vyhověl požadavkům soudní praxe na uvedení zdroje skutečností, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti /viz právní věta z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58: „I. Správní

orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známe tzv. úřední skutečnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu z roku 2004)/.“

8. Krajský soud naproti tomu neprováděl další dokazování navržené žalobcem v žalobě (potvrzení o úhradě a vrácení uhrazené částky, výzva k úhradě, správní spis). Skutkové okolnosti tvrzené žalobcem, tj. provedení a datum úhrady částky 1000 Kč a vrácení této částky na účet subjektu Ochrana řidičů o. s., jsou totiž mezi žalobcem a žalovaným nesporné. Pokud jde o správní spis, tím se dokazování v řízení před soudem ve věcech správního soudnictví neprovádí, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2015 – 56 ze dne 14. 5. 2015: *„Podle ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Z druhé věty citovaného ustanovení je patrné, že soud při svém rozhodování nevychází pouze z důkazů, které sám provede, nýbrž také z důkazů provedených v řízení před správním orgánem. Logicky tedy nemusí (a jak doslova říká první věta citovaného ustanovení, „může“) důkazy provedené správním orgánem zopakovat. To ostatně potvrzuje také konstantní judikatura, která pro seznámení s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování. Pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75).“* Při jednání soudu dne 29. 5. 2019 ještě právní zástupce žalobce z procesní opatrnosti navrhl provedení důkazu výsledkem žalobce, jímž měla být prokázána skutečnost, že žalobce předal subjektu Ochrana řidičů o. s. peněžní částku k úhradě a že tato platba byla skutečně provedena. Výslech účastníka řízení lze provést pouze za předpokladu, že tvrzené skutečnosti nelze prokázat jinak (§ 64 s.ř.s. ve spojení s § 131 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu), což není procesní situace žalobce, neboť okolnosti ohledně provedení platby subjektem Ochrana řidičů o. s. ve prospěch žalobce a vrácení této platby byly prokázány již ve správním řízení, tedy vyplývají ze správního spisu a dále, pokud jde o předání peněžních prostředků k provedení platby subjektu Ochrana řidičů o. s., mohl žalobce tuto tvrzenou skutečnost, která však ve věci není stěžejní, prokázat jiným způsobem, např. písemným potvrzením právě od subjektu Ochrana řidičů o. s.
9. Podle § 125h silničního zákona platí:
 - (1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
 - a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě. (...)
 - (3) Určená částka je splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1. (...)
 - (5) Je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. (...)

- (7) Je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.
- (8) Určená částka je příjmem obce, jejíž obecní úřad vyzval provozovatele vozidla k uhrazení určené částky.
10. Úprava ochrany před nezákonným zásahem je vymezena v § 82 s. ř. s.: Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
11. Jak již uvedeno shora, judikatura Nejvyššího správního soudu (viz bod 13 rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 - 46, č. 3631/2017 Sb. NSS) dovodila, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, připomněl, že: *„(...) věcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole.“* Nejvyšší správní soud k pojetí nezákonného zásahu v rozsudku č. j. 9 As 138/2019 – 35 ze dne 11. 7. 2019 [18] doplnil (jednalo se o vrácení částky 500 Kč po více jak 5 měsících z téhož důvodu): *„Jinak řečeno, účinnou soudní ochranu je nutno poskytnout tehdy, pokud orgány veřejné správy zasahují (citované usnesení bylo vydáno v době, kdy bylo možno žalovat pouze trvající či stále hrozící nezákonný zásah) do sféry veřejných subjektivních práv nebo povinností jednotlivce způsoby, rekapitulovanými v právě citovaném usnesení. Není naopak namístě vyhovět žalobě, která směřuje proti tomu, že žalovaný sice nepostupoval „bezodkladně“, jak požaduje zákon, ale tato protiprávnost ze své povahy nemohla do veřejných subjektivních práv a povinností jedince zasáhnout: nestanoví mu nové povinnosti, neodmítá jej určitých povinností zbavit; nepřiznává ani neodmítá mu přiznat určitá nárokováná práva; ani jinak nezasahuje do jeho právem chráněné sféry, ať již předepsanou formou, anebo fakticky.“*
12. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 138/2019 – 35 ze dne 11. 7. 2019 pak byla vytvořena tato právní věta: *„Nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není bez dalšího jakékoliv nezákonné jednání správního orgánu. Skutečnost, že správní orgán nevrátil žalobci opožděně zaplacenou pokutu ve výši 500 Kč bezodkladně, jak požaduje § 125b odst. 7 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, proto nemusí s ohledem na okolnosti případu bez dalšího představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.“*
13. V dané věci žalobce nadepsaný krajský soud posoudil konkrétní skutkové okolnosti věci. Zejména přihlédl k tomu, že žalobce se na žalovaného obrátil s žádostí o vrácení částky

1 000 Kč až po době více jak jednoho roku a neuplatnil žádné okolnosti, které by skutečně svědčily o tom, že ho zadržování částky 1 000 Kč významnější měrou než pouze nízkou intenzitou poškodilo v oblasti jeho majetkové sféry. Žalobce totiž, přestože byl zastoupen právním zástupcem, nenamítal, že by jej zadržování této částky existenčně či jinak omezovalo. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku č.j. 9 As 138/2019 – 35 ze dne 11. 7. 2019 [22]: „Zohlednit je třeba také postoj samotného stěžovatele před podáním zásahové žaloby. Byl to v první řadě sám stěžovatel, kdo pokutu na jedné straně dobrovolně po výzvě uhradil, na straně druhé ji uhradil opožděně a z jeho následného postupu je zjevné, že si „zadržování“ prostředků uvědomil až ve chvíli, kdy mu je žalovaný vrátil, neboť do té doby se proti němu nijak nebránil. I tento jeho přístup svědčí o tom, že si vzhledem k nepatrnosti částky a krátkosti doby zadržování ani sám nebyl vědom, že se mu děje nějaká újma, až do doby, kdy byla napravena. Všechny uvedené faktory jasně ukazují, že dotčení jeho právní sféry mělo tak nízkou intenzitu, že si je sám neuvědomoval, dokud zcela neodeznělo.“

14. Dle krajského soudu tak z důvodu nízké intenzity zásahu nešlo o zásah, kterým by žalobce mohl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, neboť nikoli vše, co se nějak dotýká majetku jednotlivce, lze označit za zásah do ústavně zaručeného práva na vlastnictví. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 138/2019 – 35 ze dne 11. 7. 2019 [23]: „Existují ostatně i zásahy, které nepřekročí hranici *de minimis*, a není proto ani potřeba je kompenzovat (viz bod 50 usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS). I Ústavní soud setrvale judikuje, že některé částky jsou natolik nízké, že ani rozhodnutí o jejich odejmutí (tím spíše pak pouze dočasné zadržování) „již s ohledem na svou výši, zpravidla nemohou dosáhnout ústavněprávní roviny pro své obvykle nikoliv významné faktické dopady na osobu stěžovatele, resp. jeho majetkové poměry“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 2549/18, zvýraznil Nejvyšší správní soud). Výjimkou mohou být případy, kdy s ohledem na konkrétní okolnosti věci (např. majetková situace dotčeného subjektu) bude možno usoudit jinak, popřípadě dopustí-li se orgány veřejné moci natolik zásadních pochybení, že v jejich důsledku nastává kolize se samotnou podstatou určitého ústavně zaručeného základního práva nebo svobody (viz nálezy ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13).“
15. Pokud by žalovaný předmětnou částku nevrátil vůbec, pak by se jednalo o nezákonný zásah. Žalovaný však částku žalobci po upozornění bezodkladně vrátil. Lze si představit samozřejmě situaci, kdy pro některé osoby by z výjimečných důvodů mohla hodnota 1 000 Kč představovat jinou hodnotu než obvyklou ekonomickou hodnotu peněz. Žádné výjimečné okolnosti však žalobce neuvedl. Je pravdou, že se žalovaný zpozdil s vrácením zadržované částky, ale tento „zásah“ do žalobcovy právní sféry nedosáhl intenzity, která by umožňovala označit jej za „nezákonný zásah.“ Dále krajský soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem (opět rozsudek č. j. 9 As 138/2019 – 35 ze dne 11. 7. 2019) uvádí, že pokud žalobce takovou žalobu přesto podal, nelze v tom spatřovat snahu o skutečnou ochranu žalobcových veřejných subjektivních práv, neboť ta dotčena nebyla, ale spíše snahu žalobce či jeho zástupce o souzení bez skutečné příčiny. Jak výslovně Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku č. j. 9 As 138/2019 – 35 ze dne 11. 7. 2019 [30]: „Pokud by soud v této situaci neaplikoval tuto zásadu a kasační stížnosti by vyhověl, otevřel by tím bránu ke zbytečnému souzení, čímž by se ovšem bezdůvodně zvýšilo zatížení soudní soustavy, a tím prodloužila doba rozhodování sporů, v nichž jsou ve hře skutečná veřejná subjektivní práva jednotlivců. Pokud by soud připustil k věcnému projednání „spory“, v nichž k žádnému

faktickému dotčení veřejných subjektivních práv jednotlivce nedošlo a dojít nemohlo, výsledkem by bylo pouze prodlužování doby, kdy se spravedlnosti dostane těm, jejichž práva jsou opravdu ve hře.“

16. Krajský soud dále přihlédl k tomu, že subjekt Ochrana řidičů o. s. v deseti případech před žalovaným správním orgánem, ale i v případech jiných provozovatelů vozidla před jinými správními orgány opakovaně hradí vyměřené částky jeden či několik málo dní po splatnosti a následně provozovatelé vozidla až s odstupem několika měsíců upozorní správní orgán na nesoulad se zákonem, požadují vrácení částky a v některých níže uvedených případech žalují správní orgán pro nezákonný zásah před správními soudy, kdy je žalobce zastupován týměž advokátem Mgr. Václavem Voříškem (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2019, č. j. 57 A 67/2019 – 33, který, jak doplňuje soud pro úplnost, odmítl pojetí nezákonného zásahu v závislosti na míře intenzity zásahu do majetkové sféry žalobce; s argumentací v tomto rozsudku uvedenou se nadepsaný krajský soud neztotožňuje). Dále viz zamítavé rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2019, č. j. 22 A 6/2019 – 27 a č.j. 30 A 61/2019 – 34, zamítavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2019, č.j. 30 A 59/2019 – 38; uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).
17. Krajský soud připomíná, že vyměřená částka byla uhrazena a následně rovněž vrácena na účet, který nepatřil žalobci, nýbrž subjektu Ochrana řidičů o. s., což taktéž svědčí o závěru, že se nemohlo jednat v důsledku prodloužení žalovaného o přímý zásah do veřejných subjektivních práv žalobce.
18. Ze všech shora uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný sice ve věci úspěšný byl, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 4. prosince 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu